

konečné. Veškeré úvahy, jež byly uvedeny v tomto nálezu na odůvodnění právního názoru o konečnosti takového rozhodnutí zem. úřadu, platí obdobně také pro rozhodnutí zem. úřadu, vydané o odvolání ze záručního platebního výměru jmenované zem. úřadovny, o jaké v nynějším sporu šlo, neboť právní povaha obou rozhodnutí s hlediska formálního práva procesního a přípustnosti opravného prostředku proti nim jest úplně stejná. Nss trvá proto i pro daný spor na právním názoru v cit. nál. projeveném.

Podle toho nebylo min. soc. péče příslušné, aby v tomto sporu, v němž zem. úřad v Bratislavě vydal své rozhodnutí již za účinnosti org. zák., o odvolání podaném z tohoto rozhodnutí věcně rozhodlo. Jestliže tak učinilo přece, místo aby odvolání odmítlo jako nepřípustné a učinilo jen z moci úřední opatření, aby v rozhodnutí tom dáno bylo správné poučení, že jest konečné vzhledem k tomu, že nesprávné právní poučení nemůže býti straně na újmu (§ 71 odst. 2 vl. nař. č. 8/28), octlo se svým postupem v rozporu s platným právním řádem, osobivši si kompetenci, jež mu po zákonu nepřísluší.

Č. 10.755.

Učitelstvo: * Učitel se může platně vzdáti t. zv. hlučinských diet.

(Nález ze dne 2. října 1933 č. 20.354/32.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9438/21; neodporuje Boh. A 7344/28.

Věc: Jaroslav Št. v N. proti ministerstvu školství a národní osvěty o hlučinské diety.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 9. března 1929 žádal st-l za dodatečné vyplacení t. zv. »hlučinských diet« za dobu od 1. září 1924 do 29. června 1925, po kterouž byl přikázán výnosem splnomocněného komisaře Čsl. republiky pro Ratibořsko z 8. srpna 1924 na základě zák. z 29. října 1919 č. 605 Sb. české měšťanské škole v P. (na Hlučínku). V podání tom uváděl, že byl ze svého dřívějšího působiště v T. na Mor. přikázán obecné škole v L. na základě cit. zák. č. 605/19, o prázdninách 1924 pak nadřízeným úřadem vyzván, aby se vzdal nároku na diety až dosud mu podle § 2 cit. zák. přiznané, chce-li zůstat dále na Hlučínku, což pod tlakem okolností byl nucen učiniti. Odvolává se na nál. Boh. A 7344/28, podle něhož ani dobrovolné vzdání nároků veřejného zaměstnání na některou část služebních požitků nemůže zrušiti jeho právní nárok na tyto požitky, domáhal se dodatečného přiznání diet.

Podání to vyřídila zšr v Brně zamítavě výnosem ze 7. května 1929 uvádějíc tyto důvody: St-l, který byl původně přikázán na obecnou školu do L., projevil podáním z 12. července 1924 přání dostati se na občanskou školu do P., kterémuž přání bylo vyhověno. Nestalo se tedy přikázání na tuto školu z moci úřední, nýbrž jen proto, že st-l o to žádal, vzdav se nároků na diety. Proto v ustanovovacím dekretu bylo podobně výslovně, že na diety nemá nároku, a ježto st-l proti tomuto de-

kretu nepodal odvolání, nabytí též moci práva, a nelze již ve věci znovu rozhodovati. Poukaz na cit. nálezný nemá místa, neboť tento týkal se jiné osoby a jiného nároku, a právní názor vyslovený zavázal úřad jen pro tento případ.

Z tohoto výroku se st-l odvolal. Min. škol. zamítlo toto odvolání rozhodnutím stížností naříkaným, a to z důvodů uvedených zshr-ou.

Rozhoduje o stížnosti, uvažoval nss takto:

Na sporu jest právní otázka, zdali se mohl st-l pravoplatně vzdátí t. zv. »hlučinských diet«. Žal. úřad zodpověděl otázku tu kladně a založil své zamítavé rozhodnutí na prohlášení, které st-l na dotaz v té příčině učiněný úřadem podal. St-l naproti tomu hájí stanovisko opačné, dovolává se k jeho podepření nál. Boh. A 7344/28.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

V cit. nál. vyslovil nss sice — jak se stalo ostatně i v jiných nál., na př. Boh. A 3196/24, 4929/25, 5042/25 — právní názor, že veřejný zaměstnanec nemůže se platně vzdátí zákonného nároku na některou součást svých požitků, neboť ustanovení o požitcích veřejných zaměstnanců nejsou dána výhradně jen v zájmu zaměstnanců samých, nýbrž sledují také veřejný cíl, totiž hospodářským zabezpečením zaměstnanců zajistiti jim určitou míru spolehlivosti a nezávislosti. Než v daném případě nejde o požitky takového druhu. Jeť normou, založivší nárok na tyto diety, zákon č. 605/19, podle jehož § 1 jest min. škol. oprávněn, nastane-li toho potřeba, přikázati učitele veřejné školy obecné nebo občanské dočasně na jinou školu oblasti Čsl. republiky. § 2 jednající o služebních požitcích takového učitele, stanoví pak, že učitel takto přikázanému na Slov. nebo do jiných území přiřčených republice Čsl. vzniká nárok na výlohy stěhovací a příslušné diety, které může v případech hodných pozoru min. škol. zvýšiti.

Účelem tohoto opatření jest zřejmě, poskytnouti učitelům takto přikázaným dočasně na školu v jiné oblasti Čsl. republiky, jde-li o takovou školu na Slov. nebo v jiných územích přiřknutých Čsl. republice, určité finanční nadlepení a odměnění je za obtíže služby. Nemá tedy býti zvýšeno minimum stálých platů dotyčných učitelů, podobně jak tomu není také u t. zv. slovenské výhody, které se může proto zaměstnanec platně vzdátí (srov. Boh. A 9438/31), a nejde tu o požitky, jichž neztenčené zachování za všech okolností vyžaduje veřejný zájem. Není proto překážky, aby se učitel těchto požitků mohl dobrovolně vzdátí, a neporušil žal. úřad zákon, když považoval st-lovo prohlášení o vzdání se diet za platný a právně účinný projev.

Č. 10.756.

Řízení správní. — Známkové právo: * O věci rozsouzené lze mluvit jen, je-li tu naprostá identita věci sporné a sporných stran; identická je věc, jsou-li veškeré znaky, které ji charakterisují, stejné a nezměněné tak, že je faktická a právní situace totožná. Ve sporu o výmaz známky z důvodu zaměnitelné podobnosti (§ 3 známk. zák.